

Sygn. akt V **GC 2438/19 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stella Czołgowska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

przeciwko **Firma (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w D.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego Firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w D. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 3.876,47 zł (trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt sześć złotych czterdzieści siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 marca 2019 r. do dnia zapłaty,

II oddala powództwo w pozostałej części,

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2438/19 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 10 grudnia 2019 r.

Pozwem z dnia 26 czerwca 2019 r. (data prezentaty) powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanego Firmy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. kwoty 3.997,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano m.in., że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedawał pozwanemu towary, zaś pozwany nie uregulował należności w kwocie 67.540 zł. W konsekwencji Sąd Okręgowy w Toruniu w nakazie zapłaty z dnia 30 listopada 2018 r. zobowiązał pozwanego do jej zapłacenia. Powyższa należność została wyegzekwowana przez komornika sądowego. Powód wskazał, że zwłoka w zapłacie spowodowała zlecenie windykacji należności podmiotowi trzeciemu, na rzecz którego był zobowiązany uiścić wynagrodzenie w kwocie

3.997,50 zł, co stanowiło 4 % wierzytelności przysługującej względem pozwanego. Powództwo zostało oparte na regulacji art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. (k. 3-5v)

Sąd Rejonowy w Toruniu w dniu 30 lipca 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu. (k. 42)

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zażądał oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że poniesione przez powoda koszty windykacji nie były uzasadnione, zaś uiszczona przez niego na mocy nakazu zapłaty z dnia 30 listopada 2018 r. kwota 67.540 zł nie została wpłacona na skutek działań firmy windykacyjnej. W ocenie pozwanego zasądzenie od niego na rzecz powoda kosztów odzyskiwania należności, przekraczających kwotę 40 euro (art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych) winno być poprzedzone ustaleniem, czy w rzeczywistości koszty wyższe były niezbędne dla zaspokojenia wierzyciela. Pozwany wskazał również, iż firma windykacyjna pierwsze działania podjęła 28 sierpnia 2018 r., podczas gdy pozwany do tego dnia uregulował znaczną kwotę, tj. 43.374,43 zł. W ocenie pozwanego aktywność windykatora sprowadzała się do telefonicznego kontaktu z pozwanym. Nieudolne działania podmiotu trzeciego pozostawały bez wpływu na dokonywanie kolejnych wpłat na rzecz strony powodowej, bowiem pozostała należność została wyegzekwowana przez komornika sądowego. Pozwany zwrócił nadto uwagę, iż powód nie wykazał, by w rzeczywistości poniósł koszty windykacji w kwocie 3.997,50 zł. Podkreślił, że w związku z opóźnieniem poza należnością główną uregulował na rzecz powoda odsetki za opóźnienie oraz wszelkie koszty związane z postępowaniem egzekucyjnym, zaś żądanie zapłaty dodatkowych kosztów jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. (k. 35-45)

Sąd ustalił, co następuje.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. podejmował współpracę gospodarczą z Firmą (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. i sprzedawał jej m.in. materiały oświetleniowe.

(fakty bezsporne)

Firma (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. nie regulowała należności z tytułu zakupionych towarów. Pismem z dnia 3 sierpnia 2018 r. zaproponowała powodowi spłatę zaległych zobowiązań w trzech ratach – kwota 43.374,43 zł do 14 sierpnia 2018 r., kwota 40.000 zł do 24 sierpnia 2018 r. i kwota 40.000 zł do 31 sierpnia 2018 r. W odpowiedzi (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przystał na spłatę zadłużenia według wskazanego harmonogramu i poinformował, że w przypadku nie wywiązania się z niego bezzwłocznie przekaże roszczenie do windykacji.

(fakty bezsporne, nadto dowody: pismo z dnia 3 sierpnia 2018 r., k. 82; pismo z dnia 6 sierpnia 2018 r., k. 83; zeznania prezesa zarządu pozwanego na rozprawie w dniu 26 listopada 2019 r., k. 97)

Pozwany w dniu 22 sierpnia 2018 r. uregulował na rzecz powoda kwotę 20.000 zł, zaś w dniu 28 sierpnia 2018 r. – kwotę 23.374,43 zł.

(fakty bezsporne, nadto dowody: potwierdzenia przelewów, k. 48-49)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. współpracował z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., który zajmował się windykacją przeterminowanych należności.

(fakty bezsporne, nadto dowody: zeznania świadka A. K. na rozprawie w dniu 26 listopada 2019 r., k. 96-96v)

Firma windykacyjna (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pismem z dnia 28 sierpnia 2018 r. poinformowała (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., że tego dnia przyjęła zlecenia wyegzekwowania kwoty 103.374,43 zł od Firmy (...) sp. z o.o. sp. k. Poinformowała również, że w skład kosztów postępowania windykacyjnego wchodzi opłata wstępna (50 zł + VAT) oraz prowizja od odzyskanej należności (4 % + VAT).

Firma windykacyjna kontaktowała się z pozwanym drogą telefoniczną w okresie od 28 sierpnia 2018 r. do 14 stycznia 2019 r. Ustala terminy spłat zadłużenia. We wrześniu 2018 r. w siedzibie pozwanego miało miejsce spotkanie przedstawiciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z prezesem zarządu spółki, T. O., który zadeklarował spłatę całości zadłużenia do końca listopada 2018 r. Ustalono również, że pierwsza rata w kwocie 10.000 zł zostanie uregulowana do końca września 2018 r. Ostatecznie miało to miejsce w dniu 1 października 2018 r. Kolejne wizyty pracownika firmy windykacyjnej miały miejsce w październiku 2018 r., w trakcie których ustalono terminy zapłaty następnych rat.

(dowody: pismo z dnia 28 sierpnia 2018 r., k. 80-81; raport z dnia 5 czerwca 2019 r., k. 20-22v; potwierdzenie przelewu, k. 50; zeznania prezesa zarządu pozwanego na rozprawie w dniu 26 listopada 2019 r., k. 97)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w dniu 21 września 2018 r. wytoczył przeciwko Firmie (...) sp. z o.o. sp. z siedzibą w D. powództwo o zapłatę kwoty 77.540 zł. Pozwany dokonał zapłaty kwoty 10.000 zł w dniu 1 października 2018 r.

(fakty bezsporne)

Sąd Okręgowy w Toruniu w dniu 30 listopada 2018 r. w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązał Firmę (...) sp. z o.o. sp. k. w D. do zapłaty na rzecz powoda kwoty 67.540 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych i kosztami procesu w kwocie 4.587 zł. W dniu 1 grudnia 2018 r. nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności jako prawomocnemu.

(dowody: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, k. 18-18v)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu M. I. z wnioskiem o wszczęcie postępowania zabezpieczającego. Cała kwota zabezpieczenia, tj. należność główna wraz z odsetkami i kosztami procesu została przekazana na rachunek bankowy Komornika. Powód po uzyskaniu tytułu wykonawczego złożył wniosek o egzekucję zabezpieczonej kwoty. Komornik sądowy prowadził postępowanie egzekucyjne, które zakończył postanowieniem z dnia 16 stycznia 2019 r. W toku postępowania wyegzekwowano kwotę 78.234,09 zł, w tym 1.350 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym i 10.112,76 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego.

(fakty bezsporne, nadto dowody: potwierdzenie przelewu z dnia 14 grudnia 2018 r., k. 55; postanowienie z dnia 16 stycznia 2019 r., k. 19-19v)

Z tytułu prowizji za wyegzekwowane należności (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. obciążył (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. łączną kwotą 3.250 zł netto (3.997,50 zł brutto). Koszty te zostały przez powoda w całości uregulowane.

(dowody: szczegółowe rozliczenia faktur, k. 24-27; potwierdzenia przelewów, k. 76-79)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w dniu 25 lutego 2019 r. wystawił Firmie (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.997,50 zł brutto tytułem zwrotu kosztów czynności windykacyjnych. Termin płatności upływał w dniu 4 marca 2019 r.

(dowody: faktura VAT, k. 23)

Pismem z dnia 9 maja 2019 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. wezwał Firmę (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. do zapłaty kwoty 3.997,50 zł w ciągu 3 dni od daty otrzymania wezwania.

(dowody: wezwanie do zapłaty, k. 29)

Sąd zważył, co następuje.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie ustalono na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu, nadto w oparciu o zeznania świadka A. K. oraz prezesa zarządu pozwanego T. O..

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, szczerze, logiczne, precyzyjne i spójne zarówno wewnętrznie, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

Powód w pozwie dochodził zapłaty kosztów związanych z wyegzekwowaniem od pozwanego należności na podstawie art. 7 oraz art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 684).

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż Sąd miał do czynienia z transakcjami handlowymi zawartą pomiędzy przedsiębiorcami w ramach wykonywanych działalności gospodarczych w rozumieniu przepisów w/w ustawy. Ustawa ta stanowi w zakresie w niej uregulowanym *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego oraz innych ustaw regulujących umowy nazwane. Należy wskazać, iż ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych reguluje stosunki między szeroko pojętymi przedsiębiorcami (art. 2 ustawy) w zakresie transakcji handlowych - przez co należy rozumieć umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością (art. 4 pkt 1 ustawy). Stosownie do art. 2 punkt 1 cytowanej ustawy, przepisy ustawy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.2). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wierzycielowi przysługuje od dłużnika bez wezwania równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Z kolei ust. 2 przywołanego przepisu stanowi, iż oprócz kwoty 40 euro wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut strony pozwanej, dotyczący niewykazania przez powoda faktycznego poniesienia kosztów windykacji należności. Strona powodowa do odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty dołączyła szereg potwierdzeń przelewów elektronicznych, nadto wraz z pozwem przedstawiła otrzymane od firmy windykacyjnej szczegółowe rozliczenia faktur. Z powyższych dokumentów wynika w ocenie Sądu w sposób nie budzący wątpliwości, że powód w rzeczywistości uregulował na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dochodzoną przedmiotowym pozwem kwotę 3.997,50 zł brutto. Wskazać przy tym należy, iż powód w piśmie procesowym z dnia 21 października 2019 r. (vide k. 73-74v) podkreślił, że domaga się w tej sprawie zapłaty poniesionych przez siebie kosztów windykacji zadłużenia w kwocie 77.540 zł. Nie ulegało przy tym wątpliwości, iż pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 10.000 zł w dniu 1 października 2018 r. (vide k. 50), zaś pozostała kwota, tj. 67.540 zł, została zabezpieczona na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30 listopada 2018 r., a następnie wyegzekwowana przez komornika sądowego wraz kosztami postępowania i innymi opłatami. Powód podnosił jednocześnie, że dokonane przez pozwanego wpłaty kwot 20.000 zł i 23.374,43 zł odpowiednio w dniach 22 sierpnia i 28 sierpnia 2018 r. pozostają dla niniejszego postępowania bez znaczenia, bowiem nie dochodzi od pozwanego zwrotu kosztów windykacji ww. kwot.

Poza sporem było również, że firmie windykacyjnej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. należała się – z tytułu świadczonych powodowi usług – opłata wstępna (50 zł netto + VAT) oraz prowizja (4 % + VAT) od odzyskanej kwoty pieniężnej. Na dochodzoną pozwem kwotę składały się – opłata wstępna (50 zł netto) i prowizje od spłaconych wierzytelności w kwotach: 2.460 zł (98,40 zł netto), 10.000 zł (400 zł netto) i 67.540 zł (2.701,60 zł netto). W ocenie Sądu brak

było podstaw dla domagania się przez powoda kwoty 98,40 zł netto (121,03 zł brutto, vide rozliczenie na k. 25), skoro – jak sam powód twierdzi – sprawa dotyczy zwrotu, w oparciu o treść art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, kosztów windykacji kwoty 77.540 zł. Należność w kwocie 98,40 zł netto (121,03 zł brutto) stanowiła prowizję dotyczącą wyegzekwowania kwoty 2.460 zł, która wykraczała ponad wskazaną przez powoda sumę 77.540 zł.

Wymaga wskazania, iż art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych posługuje się frazą dotyczącą „uzasadnionej wysokości poniesionych kosztów odzyskania należności”. Jak wynika z treści motywu 20 preambuły oraz art. 6 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (będącej podstawą do uchwalenia ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych), do uzasadnionych kosztów dochodzenia należności powinno się w szczególności zaliczyć koszty poniesione przez wierzyciela w związku ze skorzystaniem z usługi prawnika lub firmy windykacyjnej. Warto wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 7 lipca 2017 r. (V CSK 660/16 L.): „obciążenie dłużnika, który spełnia swoje świadczenie po terminie kosztami podjętych przeciwko niemu działań zmierzających do spowodowania, by wykonał ciężące na nim zobowiązanie, nie może następować automatycznie, na podstawie samych tylko rachunków wystawionych przez podmiot, który podejmował czynności zwane windykacyjnymi. Każdorazowo konieczne jest zatem rozeznanie, czy czynności podejmowane przeciwko dłużnikowi, jako windykacyjne, rzeczywiście miały taki celowy charakter. Przypisanie dłużnikowi w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie zobowiązania obowiązku zapłacenia na rzecz wierzyciela kosztów działań podjętych w celu spowodowania, by wykonał zobowiązanie musi być poprzedzone ustaleniem, jakie konkretnie czynności podejmował przeciwko dłużnikowi przyjmujący zlecenie i czy czynności te mogły legalnie doprowadzić do rezultatu w postaci skłonienia dłużnika do zaspokojenia wierzyciela”.

Co istotne, art. 10 ust. 2 wspomnianej ustawy reguluje samodzielne przesłanki roszczenia wierzyciela o zwrot poniesionych kosztów odzyskiwania od dłużnika należności pieniężnej, wobec czego wierzyciel nie jest zobowiązany do wykazania przesłanek roszczenia odszkodowawczego ex contractu, określonych w art. 471 k.c. (tak: wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 17 stycznia 2018 r., VI Ga 6/18). W tym kontekście warto podkreślić, że skoro poza sporem było, że pozwany nie uregulował należności powoda w terminie i popadł w znaczne opóźnienie, co przyznał prezes zarządu pozwanej spółki, to z faktu zapłacenia przez powoda należnego firmie windykacyjnej wynagrodzenia można domniemywać, że wysokość tych kosztów była uzasadniona w rozumieniu art. 10 ust. 2 ww. ustawy. Pozwany nie podjął próby wykazania, iż ustalone w umowie między powodem a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. koszty windykacji były nadmiernie wygórowane. Wskazywał jedynie, że czynności firmy windykacyjnej były nieudolne i w żaden sposób nie przyczyniły się do wyegzekwowania od dłużnika kwoty 77.540 zł wraz odsetkami i kosztami postępowania (w tym egzekucji).

Z taką argumentacją w ocenie Sądu nie sposób się zgodzić. W pierwszej kolejności należało mieć na względzie, że strona pozwana już w piśmie z dnia 3 sierpnia 2018 r. (vide k. 82) deklarowała spłatę zadłużenia w łącznej kwocie 123.374,43 zł w trzech ratach (płatnych do 14 sierpnia, 24 sierpnia i 31 sierpnia 2018 r.). Pozwany w dniach 22 sierpnia i 28 sierpnia 2018 r. dokonał spłaty łącznej kwoty 43.374,43 zł, zaś (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. rozpoczął czynności windykacyjne w dniu 28 sierpnia 2018 r. W konsekwencji pozwany uregulował na rzecz powoda kwotę 10.000 zł w dniu 1 października 2018 r. Pozostała należność (67.540 zł wraz z dodatkowymi kosztami) została wyegzekwowana przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Toruniu na mocy nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30 listopada 2018 r. Powództwo o zapłatę kwoty 77.540 zł zostało przez powoda wytoczone w dniu 21 września 2018 r., a zatem na 3 tygodnie po dacie płatności ostatniej z zadeklarowanych przez pozwanego rat. Do pozwu dołączono raport firmy windykacyjnej z dnia 5 czerwca 2019 r. (vide k. 20-22), z którego wynika, iż przedstawiciel (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w sposób aktywny nie tylko podejmował liczne próby kontaktu z dłużnikiem, lecz także dwukrotnie wziął udział w spotkaniach w siedzibie Firmy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D., w trakcie których poczynione były ustalenia w zakresie prolongaty terminów płatności wymagalnych zobowiązań. Z zeznań prezesa zarządu pozwanego – T. O. – wynika również, że firma windykacyjna kierowała do spółki stosowne informacje i wezwania do zapłaty. Przyznał on również, iż miał on świadomość potencjalnych kosztów

z tym związanych. O fakcie ewentualnego skierowania sprawy do firmy windykacyjnej powód informował pozwanego już w piśmie z dnia 6 sierpnia 2018 r. (vide k. 83)

Nie mogła się zdaniem Sądu ostać argumentacja strony pozwanej, iż firma windykacyjna nie przyczyniła się do zaspokojenia wierzyciela. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 13 września 2018 r. (C-287/17, L.) wskazał w sposób jednoznaczny, że wspomniany już wyżej artykuł 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/WE z dnia 16 lutego 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on wierzycielowi dochodzącemu zwrotu kosztów wynikających z wezwań skierowanych do dłużnika z powodu opóźnień w płatnościach prawo do uzyskania z tego tytułu oprócz ryczałtowej kwoty 40 euro przewidzianej w ust. 1 tego artykułu również rozsądnej rekompensaty w rozumieniu ust. 3 tego artykułu za tę część kosztów, która przekracza kwotę ryczałtową. Z powyższego wynika, że wspomniana dyrektywa ma na celu skuteczną ochronę wierzyciela przed opóźnieniami w płatności, która w rzeczywistości prowadzić się powinna do umożliwienia takiemu wierzycielowi uzyskania jak najpełniejszej rekompensaty za poniesione przez niego koszty odzyskiwania wierzytelności, tak aby zniechęcić do takich opóźnień w płatności.

Sąd nie dopatrył się w wysokości wynagrodzenia firmy windykacyjnej niewspółmierności do podjętych przez nią działań. Należy podkreślić, iż to pozwany naruszył terminy spłaty zadłużenia, wskazane w piśmie z dnia 3 sierpnia 2018 r. i zaakceptowane przez powoda w piśmie z dnia 6 sierpnia 2018 r. W świetle przedstawionej wyżej wykładni art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie ma dostatecznych podstaw do uznania, że wysokość kosztów windykacji, poniesionych przez powoda, nie była uzasadniona. Koszty windykacji kwoty 77.540 zł wyniosły zatem 3.814,97 zł ($77.540 \times 4 \% \times 1,23 \%$) wraz z opłatą wstępną w wysokości 61,50 zł ($50 \text{ zł} \times 1,23 \%$).

Rekapitulując powyższe rozważania Sąd doszedł do wniosku, że żądanie pozwu za wyjątkiem kwoty 98,40 zł netto (121,03 zł brutto), zasługiwało w pozostałym zakresie na uwzględnienie w całości i z tego względu na mocy art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zasądził od pozwanego Firmy (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w D. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 3.876,47 zł tytułem kosztów odzyskiwania należności z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 marca 2019 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie II sentencji.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Termin płatności faktury VAT, w której powód obciążył pozwanego kosztami windykacji, upływał w dniu 4 marca 2019 r. Pozwany nie kwestionował zasadności roszczenia w tym zakresie.

W przedmiocie kosztów procesu Sądu postanowił stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 zd. 2 k.p.c., który stanowi, że możliwe jest włożenie na jedną ze stron obowiązku zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwko uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Powód wygrał sprawę w 96,97 zł (zasądzono 3.876,47 zł z dochodzonych 3.997,50 zł), co uzasadniało obciążenie pozwanego kosztami w całości. Wobec powyższego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł, na którą składały się – opłata od pozwu (100 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (900 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Wymaga podkreślenia, iż ze względu na materialnoprawny charakter roszczenia, o którym mowa w art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przepis ten nie zmienia zasad ponoszenia kosztów postępowania cywilnego określonych w k.p.c.